

Катерина ЛЕВЧЕНКО народилася 21 жовтня 1986 року в Полтаві. Магістрантка факультету філології та журналістики Полтавського державного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. Член мистецького центру "Заспів". Призер міських літературних конкурсів "У третє тисячоліття – з вірою, надією, любов'ю" (2001), "Великий подвиг народу" (2003), лауреат літературної премії музею Івана Котляревського (2004). Друкувалася в обласній пресі та в альманасі МЦ "Заспів" "Поетичні студії – 2008".

* * *

Ліхтарі, мов тепла тиша жовтої
кульбаби, –
Це варта світла до Твого неспокою,
А весни знають вже давно всі
таємниці зваби –
Тебе знайдуть, Тебе зупинять
тіней кроками...

Тебе ще буде... Очі... Очі... Очі...
Повз Тебе – сотні світлих ліхтарів...
Приходять весни на пороги ночі,
Горять кульбаби, щоб і Ти горів.

Втома мала ласкаві вії –
Ніч і часу сумного голос:
"Останні "ніколи" лишилися сьогодні" –
Ніжна надсадна набута тактовність...

П'ЯТЬ ПОЧУТТІВ

Слухай – долоня – п'ять гострих лез.
Дивися – надворі рушається вітер.
Відчуй, як простори перейдених меж
Пишуть по тілу таємних п'ять літер.

Спробуй на смак струнку вертикаль
Гострого тунку округлого скельця,
Вдихни – на повну – омріяну даль
І запах тонкий гарячого серця.

ШКІРА МІСТА

Шкіра міста болить – в неї ночі
вросли ліхтарями,
Втім, ілюзія дотику – трішки десь
вище ліктя –
Даруватиме подих всьому, що
лишилось за нами...
І все буде, як завжди, дайте
лиш мені болю і світла...

Шкіра міста шорстка, шкіра
міста тепла й волога –
Сотні тіл за сьогодні по ній
прописали маршрут...
Я ще досі у нім, але завтра –
коханка-дорога,
А позавтра – спинюсь – ліхтарем
проростатиму тут...

* * *

Спитаю
Стиха –
Знаєш? –
Сиві дерева
Уміють літати,
А зелені –
Надто міцні
Корінням...
Тримає їх
Минуле –
Синє,
Сильне...
А сиві дерева –
Інші,
Від них і небо
Трохи
Синіше...

Знаєш? –
Стилос
Зі сталі
Маю...
Хоч надто ще досі
Міцна корінням
В минуле...
Синє...

* * *

Я не стану питати, що сховано
в погляді снігу...
Руки стерпнуть – наавтра – тримати
покору...
Я піду – не залишу ні слова, ні сліду...
І покличу вітри до спустілого
поночі двору...

